

**Verleiding
Vertwijfeling
&
Vergetelheid**

*Met dank aan Clarien van Harten.
Voor haar taaltips en adviezen.*

Schrijver: Jan Snippe
ISBN: 9789463426916
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Jan Snippe

1

De kansloze missie van Stella

Stella stond in de badkamer en bekeek zich langdurig in de spiegel.

Het wordt niets, die vent is de meest onpersoonlijke egoïst die ik ooit heb ontmoet, dacht ze.

De stem van Geert bracht haar terug in de realiteit van de vroege ochtend. ‘Schiet op, ik wil op tijd op kantoor zijn.’

Stella keek even op haar horloge. *De zesde keer, exact dezelfde tijd, exact dezelfde woorden, dacht ze. Ik zal nooit invloed op deze zak krijgen.*

Na een snelle douche kwam ze Geert op de gang tegen. Hij glimlachte vluchtig naar haar en verdween in de badkamer.

Geen koffie, geen brood, hij heeft verdomme niet eens een paar borden en wat fruit op de tafel gezet, viel haar op toen ze in de keuken kwam. Ze zette koffie, haalde brood uit de vriezer en dekte de tafel. Ook dat is na zes keer nog steeds hetzelfde, luie flikker!

Toen Geert in de woonkamer kwam zat ze te ontbijten en was gefocust op het scherm van haar tablet.

‘Geen eitjes?’ vroeg hij toen hij tegenover haar ging zitten.

Even keek ze over de rand van haar brillenglazen en haar blik beloofde weinig goeds. ‘Sorry,’ verontschuldigde Geert zich meteen ‘het is maandagmorgen, ik weet het, het weekend is weer voorbij.’

‘Misschien is er nog meer voorbij’, zei Stella terwijl ze haar tablet dichtklapte.

‘Wat bedoel je?’

‘We werken ons uit de naad, op vrijdagavond kom ik hier, dan neuken we alsof ons leven ervan afhangt en op maandag nemen we weer afscheid. Dit was de zesde keer en ik voel me niet gelukkig. Ik ben achtenveertig jaar, ik wil een relatie die meer inhoud en weer prikkels heeft.’

‘Waarom begin je daar nu over?’ vroeg Geert. ‘Maandagochtend lijkt me geen geschikt moment om te praten. Had dat gisterenavond niet gekund?’

‘Gisterenavond was ik in een andere stemming. Ik ontdekte het net, toen ik in de badkamer stond en mezelf zag. Het overviel me, ik dacht dat seks genoeg was maar ik merk dat ik meer wil.’

‘Je overvalt me, wat bedoel je met “meer willen”?’

Ze haalde haar schouders op en stond op. ‘Ik ga straks naar mijn werk. Vanavond ga ik naar huis en ik zal de komende dagen gebruiken om na te denken. Misschien ga ik het volgende weekend met een paar vriendinnen uit. Ik wil niet in de sleur komen van een leven dat bestaat uit werken en weekendseks met jou. Op de dag dat ik daar afhankelijk van zou worden is mijn leven voorbij. Als ik je zo nu en dan tegenkom en ik word hitsig van jou, kunnen we altijd nog op en in elkaar kruipen. In een hotel, maar je zou ook eens bij mij thuis kunnen komen, je bent nog nooit in mijn appartement geweest. Zo wil ik het niet meer, dit is niets.’

Geert smeerde een indrukwekkende lading smeerkaas op zijn toast en keek haar verbaasd aan. ‘Ik wist niet dat jij dit als “niets” ervaart. Ik kijk altijd uit naar de weekenden en voel me op mijn gemak met jou.’

‘Dan ben je niet te benijden. Jij kijkt pas naar mij als ik mijn kleren uit heb, je hebt me nog nooit naar mijn kinderen of naar mijn behoeften gevraagd. We praten over ons werk en wat we zakelijk voor elkaar

kunnen betekenen. Daarna graaf je je tussen mijn benen en dat is het. Eerst hoopte ik op een beetje meer, een relatie, intimiteit. Later dacht ik dat deze manier van leven zo slecht nog niet is. Nu weet ik zeker dat ik meer wil. Jij kunt daar misschien een rol in spelen maar ik wil eerst een tijdje nadenken.'

'Toen we vannacht bezig waren kreeg ik niet de indruk dat je op meer hoopte.'

'Dat bedoel ik, ik begin na zes weken al komedie te spelen. Jij hebt niets door, je bent alleen met jezelf bezig. We kennen elkaar nog geen half jaar en er zit geen vooruitgang in. Tijdens de seks doe je nooit eens wat nieuws, niets dat mij in vervoering brengt en buiten de seks hebben we elkaar kennelijk niet veel meer te zeggen. Twee maanden geleden hadden we iets aan elkaars informatie. We zijn er beiden beter van geworden, houden zo, maar ik denk niet dat we elkaar op deze manier gelukkig kunnen.'

'Vrijdag bel ik je, dan hebben we er enkele dagen over na kunnen denken.'

Geert stond op, dronk zijn laatste slok koffie en liep naar de gang. Hij trok zijn colbert aan en pakte zijn werktas. Hij gaf Stella een snelle zoen en verliet zijn appartement. Met de lift zakte hij naar de parkeergarage en liep naar zijn auto. *Die raak ik kwijt*, dacht hij toen hij startte en de garage uit reed. *Jammer, het is een moordwif als ze geil is en ze is nog steeds een stuk. Ik weet dat ze architect bij de stedenbouwkundige dienst is. Ze vertelt mij zo nu en dan iets over bestemmingsplannen en ik betaal haar stedentrips. We zijn beiden single en kunnen het goed samen vinden in bed. Waarom begint ze dan opeens te zeuren over onze kinderen, en nieuwe dingen om haar in vervoering te brengen?*

Hij was er niet rouwig om, misschien was het wel beter zo, ze hadden veel aan elkaar gehad en

voorlopig zouden er geen grote aanpassingen in de bestemmingsplannen komen.

Als ze weer iets te melden heeft komt ze wel, ze heeft nu eenmaal meer nodig dan ze zich kan permitteren met haar exclusieve studiereizen naar bijzondere steden.

Ik kan daarin voorzien, zakelijke reizen met veel ruimte voor bijzondere ervaringen.

Hij wist dat ze graag andere steden wilde zien, oude steden. Geert wist ook dat zo'n reisje slechts een dekmantel was voor de belastingdienst om het als zakenreis te kunnen betitelen. Er was meer, ze zocht andere dingen in die steden en die vond ze kennelijk ook, extravagante dingen. Als ze terug was, was ze altijd in een bijzondere stemming en had ze een wilde blik in haar ogen. Ze was dan extra hitsig en dat beviel Geert prima. Wat de oorzaak van haar gedrag was wist hij niet, hij had er ook nooit naar gevraagd. Misschien had het met kunst te maken, daar was ze vaak mee bezig. Bepaalde vormen van kunst konden de vreemdste gevoelens opwekken bij mensen, een fetisj? Stella leek hem wel zo'n vrouw maar hij wilde daar het liefste niets over weten, haar lijf en temperament waren opwindend genoeg voor hem.

En nu begon ze opeens te zeuren: hij was nog nooit in haar appartement geweest. Maar toen ze elkaar net kenden wilde ze juist niet dat hij bij haar kwam. Ze was bang voor roddels in het complex, ze wilde toen dat het eerst wat serieuzer tussen hen zou worden.

Hij was vroeg, de ochtendspits zou pas over een half uur op zijn hoogtepunt zijn. Dan zou hij al op zijn kantoor zitten. Na een korte rit over de A2 reed hij

het industrieterrein van Vianen op. Hij parkeerde zijn auto op de parkeerplaats waar zijn kentekennummer op een paaltje was bevestigd, nog net zichtbaar in het snelgroeiende struweel.

Net voordat hij binnen was begon het te regenen. 'Precies op tijd,' zei hij terwijl hij naar buiten keek. 'Is er al voor mij gebeld... eeh Carina?'

De receptioniste keek hem aan en zei: 'Nee mijnheer Meijer, en mijn naam is Chiara.'

Even keek hij haar aan, en met een keurig gespeelde glimlach verdween hij in de gang.

Ze werkte al twee jaar als receptioniste bij deze organisatie. Mijnheer Meijer kon haar naam nog steeds niet onthouden. Ze keek hem na. Hij was een van de vier projectontwikkelaars die deze maatschap hadden opgericht. Een van de eigenaren en daar gedroeg hij zich ook naar. Altijd keurig in het pak, een vijftig plusser, vermoedelijk eerder boven de vijfenvijftig dan eronder. Alles was bij mijnheer Meijer altijd tot aan de puntjes verzorgd. Dat irriteerde haar mateloos, mijnheer Meijer was het voorbeeld van correctheid en oogde oneindig professioneel. Tot en met de vouw in zijn broek, zijn glimmende schoenen en zijn gekamde haar was alles weergaloos correct bij hem.

Maar mijnheer Meijer had de persoonlijkheid van een heipaal. Chiara had een hartstochtelijke hekel aan hem en vroeg zich doorlopend af hoe zo'n man zou leven. Hoe vaak zou hij zijn weelderige bos geleverd haar bijtippen zodat het op beginnend grijs leek? Zou hij in plaats van die vieze smerige zuinige namaakglimlach ook spontaan kunnen lachen? Zou zijn hele lichaam net zo onberispelijk verzorgd zijn als zijn hoofd? Kon zo'n man een wind laten en stinken op het toilet?

In de kantine had ze gehoord dat hij sinds vijf jaar gescheiden was. Hij had volwassen kinderen maar volgens de roddelaars had hij geen contact met hen, ook zijn kleinkinderen interesseerden hem niet.

Als hij haar al eens langer dan een seconde aankeek was het omdat ze opvallende kleding droeg.

Ze nam zich voor om hem bij de volgende begroeting te laten schrikken, ze wilde weten hoe hij met iets onverwachts zou omgaan. Ze wilde het duivelse genoeg proeven om de onberispelijke mijnheer Meijer in verwarring te brengen.

Geert Meijer was een zeer succesvolle projectontwikkelaar. In zijn branche wist iedereen van elkaar dat het weekend heilig was. Daarom werden belangrijke berichten vaak op vrijdagmiddag na vijf uur verzonden. De verzender wist dat de ontvanger er niets meer mee zou doen, de ontvanger wist dat de laffe verzender zijn ei kwijt was en het weekend in ging met de illusie van de opluchting dat hij zijn zaakjes afgewikkeld had en maandag zag hij wel weer verder. Vaak een reden voor de ontvanger om het bericht niet te openen. Het had geen zin om in het weekend met dingen rond te lopen waar je pas op maandagochtend iets mee kon doen. Zo werkte het, de continue communicatie via tablets en smartphones, ook op zaterdagochtend, was iets voor de volgende generatie. Die was veel productiever, maar kreeg vaak op veel jongere leeftijd al een burn-out.

Achter zijn bureau las hij zijn mail door nadat hij zich van koffie had laten voorzien. Twee van die beruchte vrijdagmiddagberichten opende hij meteen.

Een woedend bericht over de aankoop van veel grond met enkele verwaarloosde gebouwen en daarbij was

hij een industrieel net te slim af geweest. Die kon alleen maar groeien door de grond met zijn gebouwen te kopen. Geert had aangegeven waarom hij de grond had gekocht, zijn opdrachtgever wilde een pretpark bouwen. Uiteraard zou daar nooit toestemming voor komen en natuurlijk was er ook geen echte opdrachtgever. Geert had laten doorschemeren de grond en de gebouwen eventueel te willen verkopen. De prijs bedroeg het dubbele van wat hij ervoor had betaald. *De industrieel is woest op mij. Volgende week is zijn woede al iets minder en komt een bod waar ik prima mee kan leven. Een week later werk ik mee en is hij me dankbaar!*

Weer een week later vertelt hij tegen iedereen dat hij heel slim is geweest en mij heeft gemanipuleerd.

Het andere bericht las Geert twee keer. Koen Vermeer, een van de assistenten die hij nauwelijks kende, had hem enkele maanden geleden om advies gevraagd. Ooit had Geert slim spel gespeeld door heel veel grond van een groot aantal boeren te kopen. Hij had laten uitzoeken hoe de boeren er in bedrijfskundig opzicht voor stonden. Zeventig procent had geen opvolgers, de andere dertig procent miste de financiële middelen om grond van de andere zeventig procent te kopen. Banken wilden geen risico's nemen in die sector. Geert had drie jaar lang gelobbyd, geld uitgeleend en flink gemanipuleerd. Toen was de grond in het bezit van één boer die alles aan hem verkocht.

Op dit moment verkocht Geert die grond aan de gemeente voor een nieuwbouwwijk. Uiteraard voor een veelvoud van de prijs. Had hij gegokt? Of wist hij iets dat hij niet behoorde te weten?

Voor de gemeente was het niet van belang, een budgetkwestie die niemand persoonlijk pijn deed. Of ze nu veel of weinig betaalden voor de grond, het was

gemeenschapsgeld. De grond was in ieder geval beslist nodig voor de groei van de stad, de bestemming werd veranderd van veeteelt en landbouw naar industrie en wonen. Geert, en een van zijn compagnons, hadden de meest strategische delen van de grond zelf in hun bezit en er werden kapitalen verdiend bij de verkoop en de exploitatie. Uiteraard dwong Geert in de verkoopvoorwaarden allerlei privileges af bij de gemeente. Bepaalde aannemers en architecten zouden de opdrachten van de gemeente krijgen en Geert op een of andere manier belonen voor zijn “bemiddeling”. Stella had daarbij haar rol gespeeld als informant van de stedenbouwkundige dienst.

Koen Vermeer dacht een soortgelijke kans te zien en had Geert om advies gevraagd. ‘Hoe kun je weten dat de grond een andere bestemming gaat krijgen?’ was zijn vraag destijds geweest.

‘Heel eenvoudig, Koen. Je kijkt op de kaart en schat de kansen in. Hoe zal iets zich in de komende twintig jaar ontwikkelen?’

Steden moeten groeien; ruimtelijke ordening spreekt voor zich, waar moeten de mensen wonen en waar moeten de ondernemingen komen?

Je kunt al veel zien maar je moet meer weten, ter bevestiging van je gedachten of je verdiepen in de vraag waarom het anders zou kunnen lopen. Dus ga je praten met ambtenaren, ik heb Stella versierd en heb altijd veel van haar gehoord. Op die manier veranderde een inschatting regelmatig in een investering. Stella is stedenbouwkundige maar er zijn ook veel andere ambtenaren direct en indirect bij de lange termijnplannen betrokken. Als je dan ook nog wat lijntjes hebt naar de provincie kun je met grond heel veel geld verdienen. Een stom weiland kan zomaar opeens een belangrijke

verbindingsstrook zijn waar een nieuw plan mee staat en valt. Voorkom onteigeningsprocedures en speel het spel mee. Woningbouw is de hoofdprijs, je kunt meteen met woningbouwverenigingen, architecten en aannemers aan de slag. Op de tweede rang zitten de banken, de makelaars en de gemeentes. Iedereen moet een beetje mee snoepen, dat is de correcte procedure. Waar het om gaat is dat jij het snoep op de juiste wijze uitdeelt, Koen. Dat lukt als je architecten, makelaars en ambtenaren aan het zingen krijgt. Je moet het slim aanpakken, je doet dingen die niet mogen maar ook de andere partijen krijgen vieze handen. Dat is jouw verzekering, iedereen zwijgt omdat ze ook poep aan hun vingers hebben. Niemand doet jou iets als jij het de anderen ook moeilijk kunt maken. Veel landen zijn doordrenkt van corruptie. Chauffeurs, politieagenten, noem maar op. In Nederland is dat niet zo, daar is corruptie het voorrecht van de elite, de regenten en hun kritische clan. Daartoe behoort ik ook, Koen. Jij kunt er ook bij komen. Laat maar eens wat zien, de tijd dringt voor jou. Je doet het goed maar je loopt al naar de veertig. De hoogste tijd voor die grote klapper die we een hoofdprijs noemen. Als het te lang duurt, gaan jongere honden je voorbij knul.'

Het had allemaal nogal belerend geklonken en Geert had enkele compagnons aan het lachen gekregen. Nu meldde Koen dat hij bericht had gekregen van de FIOD. Men vermoedde belastingontduiking bij een klant van Koen. Hij moest uitleggen hoe bepaalde transacties tot stand waren gekomen.

'Wat kan de FIOD jou maken?' mailde Geert terug.

Koen belde al snel en zei: 'We hebben een deel van de waarde vertaald in ruilhandel, grond voor grond.'

‘De fiscus heeft een hekel aan ruilhandel, geen facturen, geen btw en meestal iets wat onderhands of notarieel wordt geregeld’, zei Geert. ‘Waarom zou je je zorgen maken?’

‘We zaten met een te groot verschil in de grondprijs. Dat had de fiscus nooit gepikt. Er ontstond een gat van drie miljoen dat ik heb weggewerkt in facturen voor bodemonderzoek, reservering voor sanering en bemiddelingskosten.’

‘Advieskosten?’

‘Ja, jij staat ook voor twee ton op die lijst.’

‘Ik heb nooit iets met dat project te maken gehad.’

‘Ik had enkele namen nodig en heb het overlegd met Jacques. Hij raadde me aan om jouw naam op te voeren.’

‘En dan doe je dat zonder er met mij over te praten?’

‘Ik kon jou niet bereiken en vertrouwde op Jacques, jullie zijn toch partners?’

‘We hebben een maatschap, dat weet je Koen. Ik heb niets met Jacques of de andere partners te maken als het op dit soort zaken aankomt. Wij zijn niet verantwoordelijk voor elkaars projecten en klanten. Dat weet jij donders goed. Jacques zal dit nooit zonder mijn toestemming doen. We zitten hier onder één dak omdat dat scheelt in de overheadkosten en omdat we elkaar de bal wat makkelijker kunnen toespelen. Wat Jacques bezielt zoek ik wel uit. Jij moet dit uit de wereld helpen. Als de FIOD via die klant bij jou komt heb jij iets uit te leggen. Wat heb je met dat geld gedaan?’

‘Staat op verschillende rekeningen, ik heb ook een paar ton op mijn account geparkeerd. Als ik open kaart speel zal die klant op zijn bek gaan.’

‘Welke rekeningen heb je allemaal gebruikt? Hoe ga je mij uit dit verhaal spelen? Ga je dat ook aan Jacques vragen?’

‘Het gaat goed komen, Geert. Ik beloof het je.’

‘Dat mag ik hopen, ik wil niets met jouw geknoei te maken hebben.’

Later op de ochtend kwam Jacques, de oudste en meest succesvolle projectontwikkelaar, op kantoor. Geert zat meteen bij hem. ‘Ik ben verrast,’ gaf hij meteen toe. ‘Jij hebt mijn naam en account ook weleens gebruikt, Geert.’

‘Spreiding, en altijd in overleg.’

‘Dit was ook stom van Koen. Ik ken de persoon die bij deze transactie is betrokken. Ik dacht dat het een prima klus was voor Koen en ging er blind vanuit dat hij mijn advies zou opvolgen en contact met jou zou opnemen. Dat laatste heeft hij kennelijk niet gedaan.’

‘Nee, en deze zaak loopt al maanden, heb jij er nooit meer naar omgekeken?’

‘Het is er tussendoor geglipt. Gedane zaken nemen geen keer. Ik zal Koen op het matje roepen.’

‘Hij moet mijn naam wegpoetsen uit deze affaire.’

‘Ik zal meteen maatregelen nemen en kijken wat er gerepareerd moet worden.’

De rest van de dag richtte Geert zich op zijn lopende projecten. Tussendoor las hij een bericht van Stella. Haar verwachtingen en die van hem liepen te ver uiteen. Ze vroeg zich nog steeds af of er wel voldoende basis was voor een relatie. Ze wilde hem beter leren kennen en meer uitdaging en prikkels, nieuwe dingen. Hij moest ook maar eens een weekend in haar appartement komen. Daar wilde ze hem laten zien wat ze bedoelde. Maar eerst wilde ze een tijdje alleen zijn.

Waarom opeens dit geneuzel? vroeg hij zich af. Stella had een groot talent om onzin te verpakken in mooie zinnen, maar het bleef onzin. Het enige dat hij even

zou missen waren haar mooie lijf en wilde uitspattingen, afhankelijk van wat zij met “een tijdje” bedoelde. Het vooruitzicht op de jacht naar andere vrouwen sprak hem echter wel aan. Hoe wild Stella ook kon zijn, ze was ook voorspelbaar. Een mooie gelegenheid om iets te proberen bij een jongere vrouw.

Eerst at hij in een restaurant, daarna ging hij naar huis. Stella had alles opgeruimd en schoongemaakt voordat ze was vertrokken. Ondanks de nieuwe kansen werd hij overvallen door een depressief gevoel. *Overall ruikt het naar citroen en ontsmettingsmiddelen. Ze wilde zelfs geen luchtje van haar achterlaten. Wat is dat voor iets stoms? Ieder weekend banjerde ze naakt door dit appartement en ze heeft nooit een stofzuiger of dweil aangeraakt.*

Het lukte hem niet goed om zijn gedachten aan Stella van zich af te zetten. Met Sylvia was hij bijna dertig jaar getrouwd toen ze uit elkaar gingen. Ze hadden twee kinderen, beide volwassen en getrouwd. Al voor hun scheiding had hij meerdere korte affaires gehad. Bij Stella leek het iets meer te worden, maar praten over elkaars kinderen was nooit bij hem opgekomen. Zijn kinderen waren iets van Sylvia en hem. De kinderen van Stella boeiden hem niet, haar info en lijf waren genoeg. Hij wist verdomme niet eens dat Stella kinderen had!

Als zij iets serieus wilde moest ze dat anders aanpakken. Hij was het grootste deel van zijn leven serieus geweest. Hij had zijn verantwoordelijkheid gedragen en hij had geen behoefte om weg te schrompelen in de vergetelheid van de ouderdom. Na een halve fles wijn kroop hij in bed en viel snel in slaap.

Alleen opstaan en ontbijten was hij gewend, pas in het weekend zou hij Stella missen. De werkweek was een roes van zaken doen, regelen, denken, manipuleren en geld verdienen. Nooit minder dan tienduizend euro per week verdienen was al jaren zijn doel. Meer dan de helft van zijn werk was routine geworden. Hij wist dat veel mensen in de maatschap hem als voorbeeld zagen. Daar genoot hij van, hij deed al jaren dat waar hij goed in was en hij verdiende er veel geld mee en werd bewonderd door jonge mensen, ook door jonge vrouwen.

De laatste tijd leek het geld minder belangrijk. Nu genoot hij vooral van de bewondering en de mogelijkheid om vanuit deze positie vrouwen te verleiden. Flirten was voor hem niet genoeg, bij hem ging het nog steeds allemaal om seks. Het liefst met ervaren, gemotiveerde vrouwen. Ooit had hij zichzelf voorgenomen: *geen vrouwen die de leeftijd van mijn dochter hebben.*

Nu twijfelde hij want hij hanteerde die standaard alleen uit angst voor vernedering. Waarom zou hij het niet gewoon eens proberen?

Op vrijdagmiddag wist hij zeker dat hij dit weekend alleen zou zijn, Stella had niets van zich laten horen. Hij voelde geen behoefte om haar te bellen, zijn trots weerhield hem daarvan. Onderweg naar zijn appartement belde hij enkele vrienden. Ze spraken af in een kroeg.

Geert begon zijn weekend in een kroeg en eindigde op zondagavond ook in een kroeg.

De zaterdagavond had weinig opgeleverd. Zijn vrienden wisten waar jonge meiden te vinden waren. Het viel erg tegen, veel prostituees en travestieten,

maar niet dat waar Geert op hoopte. Daarom geen seks dit weekend.

Op zondagochtend maakte hij zijn ontbijt klaar en werd overvallen door een neerslachtig gevoel. Eerst dacht hij aan Sylvia en zijn kinderen, Myrthe en Thijs. Myrthe en haar man, Brecht, hadden twee kinderen, Sem en Anne, zes en vier jaar. Thijs en zijn vrouw Dorien hadden een zoontje, Bjorn, acht jaar. Hij had ze al vier jaar niet meer gezien, het lag te moeilijk.

Het lukte hem om de beelden van zijn vrouw en kinderen te verdrijven. Meteen verscheen Stella op zijn netvlies, naakt. Maar hij belde haar niet, trots, zij moest bellen vond hij. De tv bleek een goed alternatief. Genoeg zenders, altijd wel iets te vinden dat hem zou afleiden. Maar eenzaamheid viel tegen als je ouder werd en het niet gewend was.

Op zondagavond zat hij met Kees, een kennis, in een café en keek doorlopend om zich heen. Kees mompelde zo nu en dan iets. Hij had een drankprobleem en kon het nog net opbrengen om van maandag tot vrijdag te functioneren. Geert zag verschillende vrouwen en wist dat die niet te versieren waren zolang Kees bij hem in de buurt was. *Ik moet van hem af*, realiseerde hij zich maar het was al te laat. Hij wist dat veel vrouwen zich tot oudere mannen aangetrokken voelden zolang ze maar vitaal waren en over geld beschikten. Kees voldeed niet meer aan die criteria, zonder Kees zou hij misschien iets kunnen vinden maar hij zag niets dat een moeizame maandagochtend waard was.

Hij nam snel afscheid van Kees en regelde een taxi. Thuis keek hij nog even tv en besloot om vroeg naar bed te gaan. Net voordat hij in zijn bed stapte herinnerde hij zich een sinistere tekening van Peter van Straaten. Een oudere man zoals hij, alleen in

een café, met daaronder de tekst: 'Ik denk dat ik maar eens vroeg naar bed ga.'

Kees is een tragisch geval, ik moet bij hem uit de buurt blijven. Ik word depressief van die vent en hij stoot vrouwen af omdat hij een loser is. Hij heeft zijn tijd gehad, ik nog niet.

"Nog" niet, waarom gebruikte hij dat woord?

Chiara verzamelde al haar moed. Ze had twee knoopjes van haar blouse losgemaakt. Mijnheer Meijer kwam binnen en was meteen gefocust op haar borsten. Nog voor hij kon groeten zei ze: 'Goede morgen mijnheer Bleyers.'

Hij leek haast te schrikken, knikte verward naar haar en liep verder. Terwijl ze hem nakeek sloot ze de knoopjes van haar blouse. Hoewel ze geen duidelijke verwachting van zijn reactie had, was zijn zwijgen toch verassend. *Een knoopje te veel, de viezerik was volledig in de ban van mijn tieten en heeft mijn stem waarschijnlijk niet eens gehoord.*

Ze genoot van zijn verwarring en nam zich voor om hem te blijven groeten als mijnheer Bleyers totdat hij haar daarover zou aanspreken.

Geert ging achter zijn bureau zitten en keek even om zich heen. De blik van de receptioniste liet hem niet los. Ook het deel van haar borsten dat hij zag stond nog steeds op zijn netvlies. *Keek ze wulps of spottend?*

Zijn beeldscherm lichtte op en haalde hem uit zijn gepeins, een bericht dat vrijdag laat in de middag was verzonden door Jacques.

Zijn aandacht was meteen bij de tekst, het knoeiwerk van Koen kreeg een vervolg. De klant had bezoek gehad van de FIOD, Koen ook.

Die had Jacques geïnformeerd en nu werd het tijd om te overleggen.

Wat spookt die knoeier allemaal uit? vroeg Geert zich af toen hij naar het kantoor van Jacques liep.

De aanwezigheid van Koen in het kantoor van Jacques verbaasde hem. Wat hem nog meer verbaasde was dat Jacques meteen op een verontschuldigende wijze begon te praten. Koen had zijn werk niet goed gedaan en Geert bij een scheve zaak betrokken. De FIOD wilde met Geert praten en zou later op de dag komen.

‘Waarom heb je mijn naam niet verwijderd?’ vroeg Geert aan Koen.

‘Het was al te laat, de FIOD heeft stukken te zien gekregen van de klant bij wie Koen jouw naam heeft genoemd’, antwoordde Jacques.

Waarom antwoordt Jacques? vroeg Geert zich af. *Normaal gesproken zou hij iemand als Koen afmaken. Hij doet het woord omdat hij erachter zit. Hij praat veel te zalvend en beschermt Koen.*

‘Waarom treed jij als woordvoerder op?’ vroeg Geert. ‘Kan Koen niet praten of voel jij je verplicht om iets goed te praten?’

De blik van Jacques verhardde meteen. ‘Suggereer zoiets niet. Ik voel me verplicht om dit in goede banen te leiden. Koen heeft geknoeid met een klant van mij en dat vergeef ik hem niet zomaar. Mijn doel is om de FIOD bij ons weg te houden, we hebben niet altijd volgens het boekje gewerkt en niemand van ons heeft schone handen, Geert.’

‘Maar mijn naam wordt genoemd. Wat verwacht je van mij?’

‘Koen heeft geschreven dat jij, als een van de vier partners, jouw zegen hebt gegeven aan de transactie. Ik weet dat je dat niet hebt gedaan maar je zou het doen zonder erbij na te denken als Koen wel voor advies bij jou was gekomen.’

‘Maar hij is niet gekomen en heeft dus gelogen tegen de klanten en tegen de fiscus. Koen moet duidelijk maken dat hij mijn naam heeft misbruikt. Daarmee is de kous af, waarom wordt Koen beschermd?’

Jacques keek lelijk en zuchtte opzichtig. ‘Hoe je het ook wendt of keert, jouw naam is bekend en vanmiddag komen ze.’

‘En dan legt Koen uit wat hij heeft gedaan. Iets wat eigenlijk tussen Koen en jullie klant speelt, die heeft hij misleid door met mijn naam te schermen. De FIOD neemt weer afscheid en richt zich op Koen en de klant. Zo eenvoudig is het toch?’

‘Zo eenvoudig is het niet,’ zuchtte Jacques.

Geert keek Koen aan en zei: ‘Je zit hier, maar je hebt nog geen woord gezegd. Weet ik iets niet? Wordt Jacques jouw schoonvader? Heeft hij jou stiekem geadopteerd, of hebben jullie de herenliefde ontdekt?’ Nog voor Koen iets kon zeggen greep Jacques in. ‘Het zit complexer in elkaar dan je denkt, Geert. Ik raad je aan om het verhaal van Koen te lezen en hem duidelijk te maken dat hij je niet goed heeft begrepen. Ik heb gelezen wat hij heeft geschreven, zeker een oude vos als jij kan daar alle kanten mee op. Lees eerst voordat we verder praten.’

Geert nam de tekst, stond op en verliet het kantoor zonder te groeten. Hij verdiepte zich een half uur in het voorstel van Koen waar de klant destijds op in was gegaan. Het rammelde aan alle kanten en Geert schaamde zich voor dit werk. Hij zag voldoende mogelijkheden om aan te tonen dat Koen zijn huiswerk niet goed had gemaakt en hij kon dat onderbouwen met nog veel meer tegenstrijdigheden en fouten in het voorstel. *Maar waarom wordt Koen beschermd door Jacques?*

Hij wist helemaal niets over Koen die opeens zijn naam had misbruikt. Koen, iemand die hem openlijk

bewonderde en vaak naar hem had geluisterd in de kantine of tijdens feestjes en bijeenkomsten.

Het schoonzoonmodel kon niet, Jacques had een dochter die was getrouwd met een toekomstige partner. Zijn twee zonen deden andere dingen en waren niet homoseksueel. *Er moet dus een andere reden zijn waarom Jacques Koen beschermt. Daarvoor moet ik meer over die klant weten. Die zit blijkbaar in de problemen. Ongetwijfeld een riskante relatie van Jacques waar hij Koen voor gebruikt om zelf uit beeld te blijven. Ik zou het net zo doen.*

Eerst zou hij de FIOD informeren, daarna wilde hij een betere verklaring van Jacques.

Het lukte hem niet om zich op zijn projecten te concentreren. Er knaagde iets aan hem. In het weekend had hij meer dan ooit gevoeld wat eenzaamheid was. Vooral de zondagavond met Kees was confronterend geweest. Nog niet zo lang geleden maakte het niet uit met wie hij optrok, als hij ergens binnenkwam kreeg hij meteen alle aandacht door zijn uiterlijk en verhalen. Zijn verhalen waren niet minder interessant geworden, zijn uiterlijk wel. Was de volgende stap dat men zijn positie in de onderneming wilde ondermijnen?

Hij at alleen in de kantine en zag hoe anderen keken, twijfelend. Niemand kwam bij hem zitten; werd er over hem geroddeld? Ook hij twijfelde. De receptioniste liep langs en groette hem vriendelijk. Hij zag dat haar knoopjes weer dicht zaten. Vreemd, ze sprak hem aan met: 'Bleyers'.

Hij wilde haar op haar fout attenderen maar ze was al enkele meters verder. *Hoe heette ze ook al weer?*

'Wacht even, Carina', riep hij.

Ze reageerde niet.

Hij at verder en liep daarna naar de balie. Daar zat ze en at haar broodjes. 'Noemde je me nu Bleyers?'

vroeg hij. 'Ik kan me niet herinneren dat je me ooit eerder zo hebt genoemd.'

'Vanmorgen ook', zei ze met een volle mond.

'Waarom?'

'U noemt me al twee jaar Carina terwijl ik Chiara heet. Ik geef het op om iedere keer weer mijn naam te noemen.

Ik heb besloten om u anders te noemen tot de dag dat u mij Chiara noemt.'

'Belachelijk, heb je enig idee hoeveel mensen ik ontmoet en spreek?'

'Minder dan ik, ik ben de receptioniste.'

'Ik accepteer dit gedrag niet en ik zal er melding van maken. Ook dat je vanmorgen twee knoopjes van de blouse had geopend, jongedame. Ik ben niet blind!'

'Wel gedeeltelijk blind, het bordje met mijn voornaam zit er vlak naast, daar staat Chiara op. Kennelijk is uw geheugen meer gericht op een deel van mijn borsten dan op mijn naamplaatje. Vreemd want naamplaatjes zijn voor namen. Zou u mijn naam onthouden als ik die op een zichtbaar deel van een van mijn borsten tatoeër?'

Geert schrok van haar brutaliteit. 'Jij draagt een naamplaatje omdat veel mensen jouw naam niet kennen. Vraag je maar eens af waarom, misschien is jouw naam niet zo belangrijk. Morgen zullen wij dit gesprek op een andere plek voortzetten. Ik maak een afspraak bij HRM. Jij gedraagt je niet als een representant van deze organisatie.'

Chiara had dit moment al vaak als een scenario in haar hoofd gehad en zei: 'Heel goed, mijnheer Bleyers. Ik heb dan ook wel een paar dingen te zeggen.'

Er kwamen twee mannen binnen maar Geert bond niet in. 'Mijn achternaam is Meijer en jouw naam interesseert mij niet, jongedame.'

‘Maar mijn borsten wel, en dat hoort niet. Ik ben benieuwd hoe ze daar bij HRM over denken.’

De woede overviel Geert: ‘Morgen bij HRM, je krijgt de tijd nog te horen.’

Hij beende naar zijn kantoor en zag toen pas het tweetal dat achter hem had gestaan. Inwendig vloekte hij, dit was hem nog nooit overkomen. Op zijn kantoor belde hij meteen met de HRM-manager.

‘Theo, ik wil morgen een afspraak, om halfelf. Een receptioniste heeft zich misdragen tegenover mij. Ik wil dat ze onmiddellijk wordt geschorst en daarna ontslagen. De eerste stap in de case is een gesprek waar jij bij bent.’

‘Mij best,’ zei Theo ‘het lijkt me belangrijk genoeg. Wie is het?’

‘Eh, de receptioniste.’

‘We hebben er drie.’

‘Verdomme Theo, die meid die nu dienst heeft. Ik geloof dat ze Carina heet.’

‘We hebben geen Carina bij de receptie. Yvonne, Chiara en Moniek.’

‘Dan moet het Chiara zijn, heeft die nu dienst?’

‘Dat zoek ik wel uit. Waarom wil je iemand een rode kaart geven die je niet eens bij naam kent? Mag ik weten wat ze heeft gedaan? Dan kan ik me voorbereiden.’

‘Belediging, grof taalgebruik en seksuele intimidatie.’

‘Bijzonder, ik zie dat Chiara nu dienst heeft. Ik zal haar bellen en zeggen dat ze zich morgen om halfelf op mijn kantoor moet melden.’

‘Prima, dan ben ik er ook.’

Hij maakte een notitie op zijn tablet en wilde zich in zijn werk verdiepen. Er werd op de deur geklopt en hij riep. Chiara kwam binnen en zei: ‘Twee heren die u willen spreken.’

‘Willen twee heren mijnheer Bleyers spreken?’ lachte hij grimmig.

‘Nee, twee heren willen mijnheer Meijer spreken, mijnheer Meijer. Wilt u alstublieft net zo professioneel blijven als ik? De heren Van Kemenade en Koomen zijn van de belastingdienst.’

Geert schrok, hij was de afspraak vergeten en realiseerde zich nu pas hoe laat het was. ‘Laat ze maar komen.’

Chiara verliet het kantoor en was snel terug met de twee mannen.

De twee kerels die achter mij stonden toen ik met die stomme meid stond te ruziën, bedacht hij. *Een slecht begin.*

Ze stelden zich voor en Chiara vroeg of er koffie, thee of frisdrank moest komen. Iedereen wilde mineraalwater. Chiara voorzag de heren van hun mineraalwater en lachte inwendig over de verbijsterde blik van mijnheer Meijer.

Het werd een zeer onaangenaam gesprek voor Geert. Hij legde uit dat een collega zijn woorden had verdraaid en dat hij daar vanochtend pas iets over had gehoord.

‘U zou geld hebben ontvangen, tweehonderdduizend euro voor een advies dat u niet hebt gegeven?’

‘Ik heb geen advies gegeven en ik heb geen geld ontvangen.’

‘Mogen wij dat verifiëren?’

‘Natuurlijk, denkt u dat ik iets te verbergen heb?’

Hij stond op, liep naar zijn pc en opende zijn account. De twee mannen waren hem gevolgd en keken over zijn schouder mee.

‘U kunt ongetwijfeld verifiëren dat ik geen andere bankrekeningen heb dan deze, ik zal...’

Geert schrok toen hij zag dat er tweehonderdduizend euro op zijn privérekening was bijgeboekt.

‘Wat is dit voor waanzin?’ riep hij. ‘Ik werd...’

‘Ik zie dat het geld twee uur geleden telefonisch is overgeboekt’, zei mijnheer Van Kemenade. ‘Ik raad u aan om onderzoek te doen naar uw bronnen. U beweert dat u deze ochtend pas op de hoogte werd gesteld van ons bezoek en van de slechte interpretatie van uw advies. Daarna heeft iemand de door ons gezochte geldsom aan u overgemaakt. Omdat u ons meteen inzage hebt gegeven ben ik geneigd om uw lezing serieus te nemen. Wij zijn hier niet om onderzoek te doen naar uw activiteiten. Een verdacht persoon heeft veel geld laten verdwijnen. Wij hebben de laatste twee ton nu boven water. De belastinginspecteur heeft ons opdracht gegeven om al het geld op te sporen. Er zal een civiele rechtszaak komen waarin u vermoedelijk zult moeten getuigen. De verdachte wordt beschuldigd van ontduiking van belastingafdrachten. Vervolgens wilde hij het geld witwassen via de aankoop, aanpassingen en verkoop van onroerende zaken. En extreem duur advies. Het lijkt erop dat u zich daarvoor hebt geleend. Wij zullen u op de hoogte houden van het onderzoek naar uw eventuele betrokkenheid.’

De mannen verlieten het kantoor en lieten een peinzende Geert achter. *Ik word gemanipuleerd door Jacques*, was zijn conclusie. Hij beende naar het kantoor van Jacques, die stuurde zijn bezoekers meteen weg. Geert vertelde wat hij had gehoord van de twee ambtenaren en zei: ‘Het is iets waar jij bij betrokken bent. Probeer je me een loer te draaien?’

‘Welnee, het is een bijzonder vervelende affaire maar er wordt niemand onderuitgehaald’, antwoordde Jacques. ‘Een relatie van mij wilde investeren in grond en onroerende zaken. Ik stuurde Koen eropaf,

een routineklus en een leermoment voor hem. Het liep allemaal prima totdat Koen zich liet inpakken en er te laat achter kwam dat de klant geld wilde witwassen. Hij liet zich intimideren en lichtte mij te laat in. Ik heb de klant meteen gebeld, hij chanteert ons. De fiscus is hem op het spoor gekomen en hij dreigt ons mee te trekken in de put als wij hem niet dekken.'

'Geweldig, en nu? Jij praat over "ons". Ik dacht dat het over mij ging.

Je kunt dit verhaal toch gewoon aan de belasting vertellen?

Waarom boekt Koen heel snel twee ton naar mijn rekening? Ik speel open kaart en zij zien dat geld. Zij zien ook dat het pas later op de ochtend telefonisch is overgeboekt en omdat ik open kaart speel krijg ik het voordeel van de twijfel.'

Jacques keek bedenkelijk. Geert zag zijn gerimpelde gezicht en de wallen onder zijn ogen. Een oude man met nog enkele resten flinterdun haar, enorme borstelige wenkbrauwen en felle blauwe ogen. Zijn twintig kilo te zware lichaam zat opgesloten in een te strak pak zodat hij nog dikker leek dan hij was.

'Ik had niet verwacht dat jij die mensen zomaar op jouw privérekening zou laten kijken', zei hij.

'Waarom zou ik dat niet doen?' riep Geert. 'Ik heb niets te verbergen en zij zochten twee ton. Die hebben ze bij mij gevonden, dankzij mijn medewerking. Niets aan de hand maar ik wil weten waarom dat geld, na ons gesprek, toch is overgemaakt. Denk je dat ik zomaar twee ton voor de belasting verborgen houd zonder te weten waarom? En hoe weet jij dat dit geld op mijn privérekening is gestort? Als we al eens schuiven, dan doen we dat op onze zakelijke rekeningen.'

‘Ik wilde dat dat geld niet bij ons gevonden zou worden’, mompelde Jacques. ‘Je weet dat we allemaal onze namen weleens misbruiken voor spreiding en dekking.

‘Snap ik, dus had Koen het naar zijn eigen bankrekening moeten overmaken of mij moeten inlichten. Hij is de man die het allemaal heeft veroorzaakt en jij bent de man die het recht moet breien. Je kunt mij hier toch niet zomaar voor op laten draaien? Met “ons” bedoel je toch jouw administratie?’

‘Nogmaals Geert, we parkeren wel vaker iets bij elkaar. Koen heeft ontzettend geknoeid en het geld zelfs op het verkeerde rekeningnummer gestort.’

‘Geen shit en geen stiekem gedoe, het stinkt aan alle kanten Jacques. Niemand kan per ongeluk iets op onze privénummers storten.’

‘Tijden veranderen, ik zal Koen op het matje roepen.’

‘Doe dat, ik zal dat geld weigeren en ervoor zorgen dat de belasting het krijgt. Verdomme, we moeten ons niet uit ons evenwicht laten brengen door dat jonge onhandige volk, Jacques. Eerst Koen, toen de receptioniste en nu weer Koen die zomaar geld overmaakt. Waar is hij? Morgen zal ik die receptioniste scheren bij HRM, ik denk dat Koen ook een officiële waarschuwing moet krijgen. Die jonge gasten moeten wel weten dat ze nog niet zoveel mogen, ze kunnen nog niets.’

‘Laat dat maar aan mij over. Ik ben ook kwaad op hem. Met welke receptioniste lig je overhoop? Ik heb nog nooit een klacht gehoord.’

‘Ik geloof dat ze Karin heet, Theo regelt het.’

‘Ik ken geen Karin. Ik hoor wel hoe het afloopt. Doe je een beetje voorzichtig? We hebben daar drie meiden zitten die een goed team vormen en van de hoed en de rand weten. Onze frontoffice, Geert. Ga

daar niet zomaar in rond knuppelen omdat je uit je humeur bent. Hoe gaat het met Stella?’

‘Weet ik niet en het boeit me ook niet meer.’

Hij liep terug naar zijn kantoor en probeerde zich op zijn werk te richten. Jacques belde Theo.

Het gesprek met Chiara en Theo verliep niet zoals Geert had gewild. Hij had geen moment de indruk dat Theo hem steunde, integendeel. Chiara speelde de rol van de beledigde persoon: ze was geïrriteerd geraakt door zijn onpersoonlijkheid en had hem geprovoceerd. Misschien niet de juiste manier maar in haar ogen geen reden om hier nu met Theo te zitten. Ze beschouwde dat als een vorm van discriminatie en van klassenjustitie.

Geert had haar een flinke reprimande gegeven en gesproken over waarden, normen en fatsoen. Zij had gepareerd, na twee jaar nog steeds iemands naam niet kennen vond zij ook niet fatsoenlijk, wie bepaalde de waarden en normen binnen deze onderneming?

Theo had maar een doel. De zaak bagatelliseren en weer aan het werk. Geert gaf het al snel op, Theo zou niet meewerken en Chiara zou geen waarschuwing krijgen. Chiara was bovendien niet eens bij hem in dienst, hij betaalde een vast bedrag voor een deel van het pand en het gebruik van verschillende faciliteiten en diensten. Theo legde hem uit dat de verhuurder nooit akkoord kon gaan met een ontslagprocedure tenzij hij alles zou betalen. Geert werd woedend maar beheerste zich. Even dacht hij er flink wat geld tegenaan te gaan smijten om zijn imago gestand te doen. Maar hij zou er niets mee winnen en deze dame zou dan nog veel meer te vertellen hebben in de kantine. Het liep allemaal met

een sisser af. De blik van Chiara vertoonde echter geen triomf of spot, eerder woede en verbetenheid.
Verdomme, die meid heeft echt een hekel aan mij.

Na de gebruikelijke afspraken over constructief gedrag van beide kanten ging Chiara naar huis, ze had de dienst van vandaag geruild met een collega. Toen ze bij de balie met haar collega stond te praten passeerde Geert hen. Zijn blik sprak boekdelen, zwijgend verliet hij het gebouw.

Chiara keek hem na. Een oudere man met een grote bos krullend haar, zorgvuldig geverfd. Zijn gezicht vertoonde rimpels en bij zijn hals werd de slapper wordende huid duidelijk zichtbaar. Zijn kaarsrechte neus, dunne mond en heldere blauwe ogen gaven hem een streng uiterlijk. Zijn wenkbrauwen waren opvallend dun, ongetwijfeld het gevolg van een uitgebreide verzorging. Zijn opvallende kin doorbrak de symmetrie in zijn gezicht. Niets aan deze man nodigde haar uit om eens een praatje met hem te maken. Zijn kille blik en meer dan correcte verschijning bleven haar mateloos ergeren. Moniek, haar collega, wist wat er speelde en begreep Chiara. 'Hij heeft mij nog nooit bij mijn naam genoemd', zei ze.

'Dat is nog tot daaraan toe', zei Chiara. 'Je kunt daarvoor kiezen. Maar ik vind het beledigend om iemand consequent met de verkeerde naam aan te spreken. Theo begreep het maar al te goed.'

'Toch denk ik dat je mijnheer Meijer maar beter niet als vijand kunt hebben', zei Moniek. 'Als ik hem zie moet ik altijd aan een oudere uitvoering van Jeroen Pauw denken.'

Chiara lachte. 'Maar dan wel de strenge blik. Je hebt gelijk, maar ik heb Jeroen Pauw weleens zien lachen en ook bedenkelijk zien kijken. Deze man kan alleen

maar heel zuinig kijken. Een granieten gebeeldhouwde kop. In de kantine kon ik het niet laten. Hij zat alleen te eten en alles was weer eens perfect aan hem. Zijn houding aan tafel, de manier waarop hij zijn bestek vasthoudt. Zijn manier van eten heeft iets onmenselijks, nette afgemeten hapjes, zijn mond gaat dan precies ver genoeg open. Hij kauwt in een ritmische beweging, acht keer. Daarna neemt hij een nieuwe hap en kauwt weer acht keer, telkens weer. Ik werd gek, verzamelde mijn moed en liep langs hem.'

'Jezus, Chiara, tel je hoe vaak hij kauwt? Jij bent gek.'

'Ik weet het, ik ben opgefokt en geobsedeerd. Wat ik tegen jou heb gezegd, heb ik natuurlijk niet tegen hem of Theo gezegd. Zou je uit het aantal keren dat hij kauwt kunnen afleiden hoe lang de aardappels hebben gekookt? Hoe zou hij pudding of cake eten? Zou je uit zijn aantal keren kauwen kunnen afleiden wat hij eet?

Hoe zou hij kijken als ik zout in zijn koffie zou doen? Hoe zou hij kijken als hij seks heeft en een orgasme krijgt? Hoe zou hij er 's morgens uitzien als hij uit bed komt?

Ik heb gewoon een hekel aan die perfecte, mechanische en onpersoonlijke verschijning. Hij had ook van plastic kunnen zijn met zo'n grote opdraaisleutel op zijn rug.'

'Je hebt wel gelijk, hij is de enige die ons niet bij de naam of zelfs bij de verkeerde naam noemt. Maar je moet wel inbinden, Chiara. Je gaat veel te ver. Die vent is jouw gepeins toch niet waard?'

'Juist wel, net als bij sommige B-films, hij is zo fout dat hij weer boeiend wordt. Ik zal me beter gedragen maar ik heb genoten van zijn irritatie. Hij was verrast en toonde even iets menselijks.'

‘Pas maar op, die vent is het gewend om te manipuleren en te intrigeren. Voordat je het weet sta je op straat.’

‘Misschien, gisteren kreeg hij trouwens bezoek van twee ambtenaren, FIOD. Er broeit weer eens iets op dit kantoor, Moniek. Dit keer komt geen dubieus volk op bezoek, dit keer is het de fiscus. Dat belooft weinig goeds en voor het eerst heeft mijnheer Meijer ermee te maken.’

‘De politie en FIOD lopen altijd in het kielzog vantuig’, glimlachte Moniek. ‘Misschien dat mijnheer Meijer zich met tuig heeft ingelaten. Wie met modder speelt krijg vieze handen. Dat kunnen het pak en de verzorging van mijnheer Meijer niet maskeren.’

De volgende dag werd Geert verrast door de FIOD. Dit keer kwam mijnheer Van Kemenade alleen en confronteerde hem met enkele tegenstrijdigheden.

‘De heer Vermeer beweert dat u eiste dat hij de tweehonderdduizend euro pas vandaag over zou maken op uw privérekening in plaats van uw zakelijke rekening. Hij heeft dat een dag eerder gedaan omdat hij op reis moest. Hij beweert ook dat u op dinsdagmiddag 12 maart met hem bij de opdrachtgever bent geweest. De opdrachtgever maakt gebruik van zijn zwijgrecht.’

Het leek alsof Geerts keel werd dichtgeknepen. Hij keek in zijn agenda en zag dat hij op die dag alleen in de ochtend had gewerkt. De hele middag en avond waren hij en Stella in zijn appartement geweest, geen gewoonte om dat door de week te doen maar Stella had hem overgehaald en hij wist hoe mooi een doordeweekse middag en avond met een smachtende Stella kon zijn.

‘Mevrouw Stella Geerlings van de stedenbouwkundige dienst?’ vroeg mijnheer Van Kemenade nadat Geert haar naam had genoemd.

‘Daar werkt ze, u kent haar?’

‘Alleen van naam. Ik geloof dat ze betrokken was bij een zaak waarin informatie over gewijzigde bestemmingsplannen naar enkele grote projectontwikkelaars was gelekt.’

De blik van de heer Van Kemenade sprak boekdelen en Geert voelde dat het net zich om hem had gesloten en werd aangetrokken. De heer Van Kemenade had geen vragen meer en verliet het pand. Geert liep meteen naar het kantoor van Jacques. ‘Geen praatje pot, Jacques. Waarom krijg ik de zwarte Piet toegespeeld?’

‘Dat moet je aan Koen vragen. Ik kan niet accepteren dat mijn naam bij dit onderzoek wordt betrokken. Koen heeft jouw naam genoemd, dat is nooit de bedoeling geweest maar ik ga dat niet op me nemen.’

‘We hebben allemaal vieze handen, Jacques. We weten veel van elkaar, denk je dat ik mijn mond houd als ze mij pakken?’

‘Dat denk ik wel. Ik weet dat jij van het mooie leven houdt en ik weet dat jij veel te verliezen hebt. Als jij je partners meetrekt hebben we allemaal niets meer, jij ook niet. Als je voor de kop van Jut speelt zal je wel wat uit te leggen hebben maar daarna gaan we allemaal weer vrolijk verder.’

‘Waarom liegt Koen? Hij beweert dat ik samen met hem met de opdrachtgever heb gepraat, jouw klant.’

‘Daarvoor moet je bij Koen zijn. Denk wat je wilt, hij heeft deze mist veroorzaakt en ik heb hem geschorst.’

‘Zonder overleg?’

‘Ik neem aan dat jij er geen moeite mee hebt. Ik heb hem geschorst omdat hij heeft gefraudeerd en omdat

hij jou in diskrediet heeft gebracht. Hij beweert trouwens bij hoog en laag dat jij, samen met hem, met die klant hebt gepraat.'

'Dan zal ik nu meteen met Koen gaan praten.'

'Doe dat, Geert. Maak schoon schip. De crisis is voorbij en we moeten allemaal weer aan grote zaken gaan denken. Nieuw elan is nodig.'

'Ik moet schoon schip maken nadat jij rommel hebt gemaakt? Ik baal ervan dat je niet in staat bent om je eigen rotzooi op te ruimen. Ik zal dat daarom doen maar je bent nog niet van me af, wie is die klant van jou?'

'Een ondernemer, Albert Overpelt zat eerst in de transportbranche. Sinds enige tijd alleen nog in de horeca, hij heeft een aantal snackbars. Ik heb de job uitbesteed aan Koen, hij was er goed mee bezig en hij kwam er te laat achter dat Albert iets verkeerds wilde.'

'Klets niet zo stom, Jacques. Wij hebben allemaal zakengedaan met ambtenaren en beleggers die niet deugen, anders waren we nooit zo groot geworden. Koen mag dan geknoeid hebben, jij neemt het voor hem op, niet voor mij. Ik ga mijn kont redden en ik ga uitzoeken waarom jij hem beschermt en mij aanvalt. Als ik op mijn bek ga, ga jij mee!'

Via de projectadministratie kreeg hij het dossier van Koen en de projecten waar hij aan werkte. Het dossier van Overpelt zat er niet bij.

'Of hij heeft het meegenomen, of het ligt bij iemand anders.'

Na wat rondbellen bleek dat er een projectdossier zoek was. Geen fysieke documenten te vinden en in het systeem was alles gewist. Theo werkte mee en gaf Geert het adres van Koen.

Hij liet er geen gras over groeien en reed meteen naar het appartement van Koen. Amsterdam Oud-Zuid, in de buurt van het Olympisch stadion. Hij belde aan, geen reactie. Hij belde aan bij de buurvrouw van Koen, de klik bij de voordeur vertelde hem dat hij naar binnen kon. Vreemd, geen stem, niemand die vroeg wie daar was. Een smalle steile ellenlange trap naar boven, alles oud en troosteloos somber van kleur. Tegen de tijd dat Geert voor de deur van het appartement van Koen stond was hij niet moe van het traplopen, wel van de omgeving. Niemand deed open, Geert belde tevergeefs bij Koens appartement aan en klopte een paar keer op de deur. Teneinde raad klopte hij op de deur van de burens. Een oude vrouw deed open, zij had ook de voordeur voor hem geopend. Ze glimlachte vriendelijk nadat Geert zich had voorgesteld maar keek bedenkelijk toen hij vertelde dat hij Koen Vermeer wilde bezoeken.

‘Die woonde hier maar eergisteren is hij verhuisd’, zei ze. ‘Onverwacht, ik sprak hem heel kort, hij kwam netjes afscheid nemen. De drukte werd hem te veel, hij verhuisde naar een kleinere stad in het midden van het land.’

‘U weet geen adres?’

‘Nee, zoveel contact hadden we niet.’

Geert nam afscheid, onderweg belde hij Theo en vertelde dat Koen was verhuisd. ‘Heb jij zijn nieuwe adres?’

Theo liet het uitzoeken, al snel bleek dat er geen nieuw adres van Koen bekend was.

‘Hij is dus verdwenen?’

Theo kon er niets anders van maken en Geert belde Jacques. Die leek volledig uit het veld geslagen, Jacques vloekte en verbrak de verbinding.

Eerst werd hij bezocht door de FIOD, nu was de man die hem in de problemen had gebracht verdwenen. *Ik zak er steeds dieper in, ik word gemanipuleerd.*

Hij kon geen afleiding vinden. 's Avonds belde hij Stella en vertelde haar wat hem allemaal was overkomen.

'Ik werd gebeld door Van Kemenade', zei Stella. 'Ik ken hem van een eerder onderzoek. Ik heb destijds getuigd. En nu belt hij mij en vraagt naar mijn relatie met jou. Daar baal ik van, Geert. Jij weet donders goed dat ik dingen heb verteld waar we samen beter van zijn geworden. Als die ambtenaren gaan spitten en rekenen krijg ik ook een probleem. Waar jij in verzeild bent geraakt weet ik niet maar je moet mij met rust laten. Ik kan dezelfde klap krijgen als de persoon die ik destijds heb aangegeven. Toen kon ik mijn rol nog ombuigen naar die van een klokkenluider, nu gaat dat niet.'

'Ik ben bang dat meerdere mensen elkaar in de houdgreep hebben, Stella. Ik wil jou nergens bij betrekken maar Jacques wil mij iets aanwrijven. Jij bent mijn alibi, waarom heb je me nooit verteld dat je al eerder met de FIOD te maken hebt gehad? Jij moet...'

'Ik moet helemaal niets, Geert. Jij moet iets, jij moet mij met rust laten want jij maakt slapende honden wakker. Het was destijds een behoorlijk tumult bij de dienst stedenbouw en mijn rol was in eerste instantie niet zo fris. Dat die kerel van de FIOD mijn naam heeft onthouden en mij belt zegt genoeg.'

Stella verbrak de verbinding en het lukte Geert niet om haar opnieuw te spreken. *Zal ze liegen over die middag toen we samen waren? Zij heeft op het randje gezeten. Verdomme, veel te veel interessante dingen voor de FIOD.*

Jacques was niet op kantoor, Geert wist niet beter of hij zou komen. Hij liep naar de receptie en zag Chiara. 'Dag Chiara, ik zoek Jacques.'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Hij heeft zich ziekgemeld. Ik begreep dat er sprake is van een privékwestie.'

Geert knikte, ongetwijfeld de verdwijning van Koen.

Hij was nog maar net aan het werk toen mijnheer Van Kemenade hem belde. Die vertelde hem dat Stella Geerlings zich niet kon herinneren dat ze die dag bij hem was geweest. Ze had niet gewerkt maar in ieder geval was ze 's middags met een vriendin op pad geweest. Geert hield vol dat ze samen waren geweest. Reden voor mijnheer van Kemenade om opnieuw contact op te nemen met Stella.

Jos Van Kemenade oogde een beetje slonzig. Tegen de vijftig jaar, kort half blond, half grijs haar en het verweerde gezicht van een bouwvakker. Altijd iets te grote vale pakken en overhemden. Hij was geen representatieve verschijning maar toch koesterden zijn superieuren hem. Hij kon zich als een pitbull in een zaak vastbijten en het leverde altijd iets op. Volharding was een goede eigenschap in zijn beroep, Jos kon heel goed volhouden. Ook in dit geval. Hij wist meteen dat de relatie van Stella Geerlings en Geert Meijer een onderzoek waard was. Al na een eerste gesprek voelde hij dat ze iets te verbergen had. Jos zette haar onder druk en had haar al snel op de plek waar hij haar wilde hebben. Hij wist dat Stella in het verleden een scheve schaats had gereden. Dat was nu opnieuw gebeurd en hij maakte gebruik van haar angst. Toen hij haar voorstelde dat ze buiten schot kon blijven als ze meewerkte hapte ze gretig toe. Ze bekende meteen dat ze enkele premature plannen met Geert had doorgenomen, geen fraude,

eerder een beetje scenario denken. Geert had haar kennis en vertrouwen misbruikt. Ze ontkende dat ze met Geert samen was geweest op de middag dat Geert met Koen Vermeer op pad zou zijn geweest maar Jos voelde dat ze loog. Toen hij vroeg met welke vriendin ze die middag op pad was geweest twijfelde ze. 'Dat moet ik even nakijken. Ik heb veel vriendinnen', was haar antwoord.

Je liegt dat je barst, wist Jos. Net als die vage projectontwikkelaar werk je altijd vijf dagen en leef je je uit in het weekend. Als je geshopt hebt met een vriendin zou je dat weten. Ook jij hebt iets te verbergen.

Jos van Kemenade kreeg een beeld van wat er aan de hand zou kunnen zijn en zette Geert het mes op de keel.

'De heer Vermeer heeft frauduleus gehandeld', was zijn conclusie. 'Uw naam is daarbij genoemd. Ik houd me met fiscale zaken bezig. Uiteraard wordt deze zaak overgedragen aan de politie en zullen er strafrechtelijke procedures volgen. Mijn interesse gaat uit naar uw werkzaamheden, mijnheer Meijer. Werk mee en de FIOD kan iets voor u betekenen.'

Geert zag geen uitweg, hij vertelde wat hem was overkomen. Hij vermoedde dat het een kromme zaak van zijn partner Jacques Penaud was. Iets wat het beste opgepakt kon worden door een jonge wilde hond als Koen Vermeer. Mocht het dan fout gaan, dan bleef Jacques buiten schot. Ze hadden immers een maatschap en niemand was verantwoordelijk voor de daden van een ander. Geert gaf toe dat deze tactiek vaker werd gehanteerd. Ook bekende hij enkele dubieuze zaken, een tactiek die moest voorkomen dat zijn grotere zaken aan het licht zouden komen.

‘Maar nu is mijnheer Vermeer opeens verdwenen,’ zuchtte Jos Van Kemenade. ‘Ook wij zijn naar hem op zoek. Hij heeft zich niet meer op kantoor gemeld.’

In de dagen die volgden had Geert tegenstrijdige gevoelens. De eenzaamheid die hem overviel had hij nooit eerder gevoeld. Het bekennen van een paar van zijn wandaden ervoer hij echter als een bevrijding. Hij overwoog om zijn ex-vrouw en kinderen te bellen maar de angst voor de pijn van de afwijzing weerhield hem daarvan. Zijn ex-vrouw en kinderen hadden geen enkele poging ondernomen om contact met hem te zoeken. Kennelijk vonden ze het goed dat er geen band meer was. Hij probeerde zich op zijn werk te concentreren. In het weekend bleef hij thuis, kookte enkele bijzondere gerechten en keek naar oude films. Stella belde, ze wilde dat hij bij haar zou komen om te praten. Haar voorwaarde was wel dat hij dit voorval zou beschouwen als een kans om naar elkaar toe te groeien.

‘Zeur niet zo, je hebt me belazerd en ik ben klaar met jou.’ En hij verbrak de verbinding. Nog twee keer probeerde ze te bellen, hij nam niet op. Ze was een verraadster en al eerder bij een soortgelijke zaak betrokken geweest. Ze had keihard gelogen, nu wilde ze opeens hun relatie een kans geven. *Allemaal onzin, ze moet iets van mij en daarna smijt ze me aan de kant.*

Na Koen kwam ook Jacques niet meer op kantoor en het lukte Geert niet om contact met hem te krijgen. Hij lichtte zijn twee andere partners, Stephan Beurskens en Gijs Moorman, in. Die hadden enkele projecten van Jacques overgenomen zonder dat Geert daarover was geïnformeerd. *Prima Jacques, jij*

wilt niet meer met mij praten. Dan blijf ik wel met de FIOD praten.

De verwachte dagvaarding kwam opmerkelijk snel. Stella bekende dat ze weleens onvoorzichtig was geweest bij Geert. Te veel drank, een beetje samen brainstormen, niet met de intentie om info te lekken. Ze dacht in Geert een vriend te hebben gevonden met wie ze problemen kon delen. Daar waren vrienden voor. Problemen met betrekking tot ruimtelijke ordening en stedenbouw hoorden nu eenmaal bij haar beroep. Geert was niet alleen haar vriend, hij was ook een ervaren projectontwikkelaar en hielp haar. Dat hij haar kennis had misbruikt had haar veel pijn gedaan.

Ze had daarbij verdrietig naar Geert gekeken, de rechter had een strenge blik op hem geworpen.

Wat een geslepen bitch, dacht Geert. Hij kon haar spel waarderen en ging erin mee, het was voor iedereen het beste.

Hij bekende dat hij vooral goed had geluisterd als Stella belde en over zaken sprak waar hij zijn voordeel mee kon doen. Ze praatte ook weleens in haar slaap. Iedereen bij de zitting had moeite om de gepaste zure, bedachtzame blik vast te houden. Geert en Stella speelden hun rol goed, een dame en heer die te ver waren gegaan. De raadslieden zorgden ervoor dat de nadruk op de naïviteit van Stella kwam te liggen. Heren en dames dienden zo nu en dan gestraft te worden, goed voor de gewone burgers om te weten. Maar niet te veel details in kringen waar de bodem van de beerput oneindig diep was en tot onbeheersbare situaties kon leiden als echte journalisten er zich mee zouden bemoeien.

Net voor de zitting zag Geert Stella met haar raadsman. Ze gaven elkaar een hand en speelden

hun rol. De zaak kwam voor en beiden kregen een veroordeling, een taakstraf. Stella was zeer onzorgvuldig geweest met vertrouwelijke informatie. Dat ze praatte in haar slaap kon haar natuurlijk niet verweten worden. Geert had daar misbruik van gemaakt, maar hij had Stella nergens toe gedwongen en kon toch moeilijk de slaapkamer verlaten als Stella droomde.

Ze hadden bekend en meegewerkt als hooggeplaatste, welgestelde burgers die al veel reputatieschade hadden geleden door deze zaak.

Stella had gereisd op kosten van Geert. Ze had bezoeken aan plaatsen gebracht die zich onderscheidden door bijzondere gedachten over ruimtelijke ordening.

‘Tot ver buiten Europa?’ vroeg de rechter. Ze was een vrouw die dezelfde leeftijd had als Stella. Geert kon kreeg de indruk dat deze rechter subjectief was. Ze vroeg opmerkelijk veel aan Stella en het leek alsof het alleen maar om haar ging.

Stella had de bankafschriften laten zien en moest dertig duizend euro aan de fiscus betalen. Daar kwam een taakstraf van veertig uur bij; net als de vorige keer was het weer op het randje.

Geert werd harder aangepakt. Uiteraard ging de twee ton, gestort door Koen, naar de fiscus. Geert bekende nog twee gevallen van manipulatie en verdraaiing van informatie. Hij moest de fiscus bijna vier ton betalen en kreeg een boete van twee ton. Zijn imago was beschadigd, een onvoorwaardelijke gevangenisstraf zou hem ruïneren. Niemand schoot daar iets mee op. Als hij productief bleef kon de kas van de overheid nog jaren spekken met belastingafdrachten. In de gevangenis zou hij alleen maar geld kosten. Uiteraard werd dat niet hardop

gezegd. De rechter vonniste een taakstraf van honderdzestig uur en Geert ging niet in beroep.

Op de parkeerplaats liep hij langs Stella en haar raadsman. Hij hoorde Stella praten en hoorde aan haar stem dat ze opgelucht was. Hij groette hen kort, stapte in zijn auto en reed naar kantoor. Stella belde en wilde een afspraak maken. 'Sorry Stella, geen gepraat meer. Vreemd genoeg voel ik me opgelucht, ik ga verder met het schoonvegen van het dek. Schoon schip maken bevalt me wel en ik heb jou al over de rand van het dek geveegd.'

Op kantoor lichtte hij zijn twee partners in over wat hem was overkomen. Stephan Beurskens en Gijs Moorman keken hem vragend aan. 'En Jacques?' vroeg Gijs.

'Daar heb ik niets meer van gehoord sinds de verdwijning van Koen. Ik heb het opgegeven, hij heeft toch wel met jullie gepraat.'

'Hij heeft alleen enkele projecten overgedragen', zei Stephan.

'Hij wist dus wat hij deed en heeft mij laten zwemmen. Aangezien hij mij de zwartepiet heeft toegespeeld en jullie van werk voorziet neem ik aan dat we elkaars vijanden zijn. Ik aanvaard mijn straf en teken geen beroep aan. Jullie en Jacques moeten beslissen hoe het verder moet. Beslis snel iets, ik onderga mijn straf niet in de avonduren. Ik neem vier weken vrij en ik wil weten waar ik aan toe ben als mijn taakstraf erop zit. Ik heb niet zoveel zin om daarna weer hier aan het werk te gaan. Jullie kennen mijn portefeuille en mijn netwerk. Ik stel voor dat jullie mij uitkopen en een paar jonge honden op mijn projecten zetten. Er zitten genoeg inkoppertjes bij. Kom met een goed aanbod, knijp me niet uit want dan vind ik mijn drive terug en